

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς κακοσφὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν πατριωτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χραισμάτωτον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 12. Τριμήνιος δρ. 12.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
 Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
 Ἐξάμηνος καὶ Τριμήνιος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνομάρτυρων ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 27

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶν DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Πετράκης κούνησε τὸ κεφάλι.
 —Ὅταν σεῖς θὰ λείπεις, εἶπε σιγᾶ, θὰ μοῦ μπεῖ στὸ ρουθόνι, ἐπιτηδες, ἴδιως τώρα ποδὲν ἀνθυπασιότης. Δοιοπὸν ποτὲ δὲ θὰ γίνω λοχίας καὶ δὲ θὰ σὰς ξαναἰδῶ πιά...

Ἐνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του καὶ ὁ Ἐρρτικός συγκινημένος ταύπιασε τὰ χέρια.

—Μεγάλο παιδί! τοῦ εἶπε. Ἐλα, ἡσύχασε, δὲ θὰ σοῦ μπεῖ στὸ ρουθόνι. Θὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια, τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀνθυπασιότη. Ἄλλωστε καὶ ὁ λοχαγὸς σου ἔχει πάρει μυρωδιὰ τι γίνεσαι καὶ θὰ προλάβει τίς κακοτοπιές.

Μὰ ὁ Πέτρος δὲν πειθόταν.

—Ἐχω καὶ ἄλλα νέα νὰ σοῦ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ ταγματάρχης. Θὰ εἶδες σὲς ἐφημερίδες διὰ τὰ πάμε ἄσχημα μὲ τὴν Ρωσσία... Κατὰ τὴν γνώμη μου, σὲ λίγους μῆνες ὁ πόλεμος θὰ εἶναι βέβαιος. Θὰ στείλουμε στρατὸ γιὰ νὰ ὑποσηρίξουμε τὴν Τουρκία καὶ θὰ λάβω μέρος ἐξάπαντος στὴν ἐκστρατεία. Ἐ, τότε, θὰ σὲ πάρω μαζί μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτό;

—Α, ναί, ταγματάρχα μου! Πόλεμος στὴν Εὐρώπη... ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ ἴδουμε!...

—Σημείωσε ὁμοῦς διὰ ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν βρισκω σωστὸ αὐτὸν τὸν πόλεμο. Μὴν ξεχνᾷς διὰ ἡ Ρωσσία ἐκστρατεία ἐπαγε τὸν Ναπολέοντα. Ἄλλως τε ἡ Ρωσσία εἶναι ἡ φυσικὴ σύμμαχος μας καὶ τώρα ἡ τύχη θὰ τὰ φέρη νὰ συμμαχήσουμε μὲ τὴν Ἀγγλία, μιὰ χώρα ἐχθρική μας, καὶ νὰ πολεμήσουμε τοὺς Ρώσους. Πέρεις τί μυρίζομαι; Ὅτι ἡ Ἀγγλία μὰς βάζει νὰ βγάλουμε «τὸ πῆλι ἀπ' τὴν τρύπα του» ποῦ λέει ὁ λόγος.

—Λένε ὁμοῦς, ταγματάρχα μου, διὰ

οἱ Ρώσοι θέλουν ν' ἀρπάξουν τὴν Κωνσταντινούπολη.

—Κι' ὕστερα; Ἄς τὴν πάρουν! Μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε μαζί τους καὶ νὰ διαμελισοῦμε τὴν Τουρκικὴ Ἀδτοκρατορία. Νὰ πάρουμε τὴν Τυνηδα, τὴν Αἴγυπτο... Ἡ Ρωσικὴ φιλοδοξία στενοχωρεῖ τοὺς Ἀγγλους, γιὰτι πάντα φοβοῦνται μὴ χάσουν τὴ θαλασσοκρατορία στὴ Μεσόγειο. Ἐμεῖς ὁμοῦς γιὰτι νὰ πάμε νὰ μπλέξουμε μὲ τοὺς Ρώσους ποῦ προσαπαθῶν νὰ ἐκτελέσουν τόσα φιλότητα τὴ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου;

—Τὴ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου;

—Τεμπέλης ποῦ μοῦ εἶσαι! Ἄν ἀνοίγεις τὴν Ἱστορία σουκαμιάφορὰ στὸ Πρυτανεῖο, θὰ ξερες διὰ ὁ Τσάρος αὐτός, ὁ γενάρχης τῶν Ρωμανῶν, ἀφῆσε στοὺς διαδόχους του παραγγελία νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολη...

Καὶ ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγελία του⁽¹⁾. Μὰ μὲ κάνεις νὰ φλυαρῶ τὴ στιγμή ποῦ θέλω ν' ἀποχαιοτήσω τοὺς συναδέλφους μου... Ἀντίο λοιπὸν, Πετράκη, καὶ θάρρος!..

Ὁ Ἐρρτικός Καρδινιὰν δὲν εἶχε ἀπατηθῆ. Ὁ πόλεμος μεταξὺ τοῦ Τσάρου Νικολάου καὶ τῆς Τουρκίας εἶχε ἀνάψει καὶ ἔφερε τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία στὴν ἀνάγκη νὰ ἐπεμβοῦν.

Ἡ στρατιὰ τοῦ Ρώσσοῦ πρίγκηπα Γορτσακῶφ εἶχε κίβλας εἰσβάλει στὴ Μολδοβλαχία, τὴ σημερινὴ Ρουμανία.

Ἀπαντώντας σ' αὐτὴ τὴν εἰσβολή, ὁ Ἀγγλογαλλικὸς στόλος κατέλαβε τὸ Μπεϊκός, προάστειο τῆς Κωνσταντινού-

(1) Ὅταν ἔγραψε ὁ Danrit, ἡ Γαλλία δὲν ἦταν ἀκόμη σύμμαχος μὲ τὴν Ἀγγλία, οὔτε εἶχ' ἐξοντωθῆ ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους ὁ Τσάρος Νικόλαος, ὁ τελευταῖος Ρωμανῶν. Αὐτὸ εἴηγετ' ὀρισμένους ἰδέας του γιὰ τοὺς Ἀγγλους ὁμοῦς καὶ γιὰ τὴν τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. —Β. τ. Μ.

πολης, κοντὰ στὸ στόμιο τοῦ Βοσπόρου. Ἀργότερα, σὲς 30 Νοεμβρίου 1853, ὁ Ρωσικὸς στόλος κατέστρεψε τὸν Τουρκικὸ στὴ Σινώπη. Τὸ Φεβρουάριο τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ ὁ στρατάρχης Σαλντ-Ἄρνὼ ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία τῶν πρώτων στρατευμάτων ποῦ ἀποδιδάσθησαν στὸ Τουρκικὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν προέλαση τοῦ Γορ-

«Τότε λειτουργοῦσαν μόνο μικρὰς γραμμῆς.» (Σελ. 210, στ. 6.)

τσακῶφ. Σχηματίσθησαν βιαστικὰ δυὸ μεραρχίες μὲ διοικήτῆς τοὺς στρατηγούς Κανρομπέρ καὶ Μπισκέ.

Ὁ στρατηγὸς Μορρις ἀνέλαβε τὴν διοίκηση τῆς μεραρχίας ἱππικοῦ, ποῦ θὰ τὴν ἀποτελοῦσαν διαλεχτοὶ δραγόννοι, θωρακοφόροι καὶ κυνηγοὶ τῆς

Αφρικής. Ανάμεσα στους τελευταίους αυτούς, με διοικητή τον στρατηγό Άλλονδελ, υπηρετούσε κι' ο Έρρικος Καρδινιάκ, ως διοικητής μιας Ελης που έπρόκειτο να μπαρκαριστή άμέσως.

Μ' ελο που ο Έρρικος θεωρούσε άσκοπον αυτόν τον πόλεμο και μ' ελο που έτρεφε κάποια αγάπη για τους Ρώσους, άφου ένας Ρώσος Μουζικός είχε σώσει άλλοτε τον πατέρα του, μετά το πέραςμα του Βερεζίνα, ώς-τόσο χάρηκε γιατί του άνοιξε νέο στάδιο δράσης κι' ήταν έτοιμος να μπαρκαριστή, λιγάκι ανήσυχος μοναχά γιατί δεν είχε νέα του Πέτρου, όταν ξαφνικά λαμβάνει το τρομερό αυτό γράμμα απ' το λοχαγό Ρισάρ, του θου των θωρακοφόρων:

«Ταγματάρχα μου, Βρίσκομαι στη θλιβερή θέση να σάς πληροφορήσω ότι ο προστατευόμενος σας Πέτρος Μπερτινύ (άρθρ. μητρώου 4254) παραπέμπεται στο Στρατοδικείο με την κατηγορία: «βιαιοπραγία κατ' ανωτέρου εν υπηρεσία».

Τό άρθρο 223 του Στρατ. Κώδικος όρίζει την ποινήν του θανάτου.

Μόνο σεις θα μπορούσετε να του χρησιμεύσετε για συνήγορος και να τον σώσετε:

Έγώ έκαμα, ως άξιωματικός της στρατιωτικής δικαιοσύνης, την πρώτη ανάκριση και προσπάθησα να κερδίσω μερικές ημέρες. Ματά το τέλος της ανακρίσεως, ή δικογραφία θα διαβιβάσθη στο Μέγαρχο, για να γίνει ή διαταγή της παραπομπής. Μα στο μεταξύ προφθάνετε ναρθήτε. Ο Θεός να δώσει να τό κατορθώσετε.

Ο Μπερτινύ είναι προφυλακισμένος. Του είπαν ότι έχει δικαίωμα να βρη ένα συνήγορο και δε θέλει να άκουση παρά μόνο για σάς. Αν δεν μπορούσετε ναρθήτε, ο πρόεδρος θα του διορίση ένα συνήγορο εξ άπαγγέλλματος. Κάμετε λοιπόν τ' αδύνατα δυνατά ναρθήτε.

«Σας χαιρετώ με σεβασμό Λοχαγός Ρισάρ».

Ο Έρρικος έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα κι' ή πιο φριχτή αγωνία διαδέχθηκε τη χαρά του.

Τι να κάμη; Να μη φύγη με την Ελη του, να παραχωρήση τη θέση του σ' άλλον και να τρέξη στο Τούρ όπου τον φώναζε το καθήκον;

Δε χωρούσε διαταγμός: Ο δυστυχισμένος αυτός, που τον περίμενε ίσως ή θανατική εκτέλεση, ήταν έργο του, ήταν το θετό παιδί του. Δε μπορούσε να τον αφήση στην τύχη του.

Βρήκε τον στρατηγό Άλλονδελ, τούδειξε το γράμμα του λοχαγού Ρισάρ και του εξέθεσε τους σκοπούς του.

—Δυπούμαι πολύ γι' αυτή την άναποδιά, είπε ο στρατηγός. Άλλά είμαι

αναγκασμένος να σάς αντικαταστήσω.

— Η Ελη μπορούσε να φύγη με τον Μπαρχο της, τόληψε να έπιμεινη ο Καρδινιάκ. Θα προσπαθήσω να τη συναντήσω στην Τουρκία, μετά τη συνεδρίαση του στρατοδικείου.

— Η διαταγή λέει ότι οι διοικηται των Ελων πρέπει να φεύγουν μαζί με τους άνδρες τους. Μπορείτε να μου έγυθηήτε ότι σε λίγες μέρες θα ξαναβρήτε την Ελη σας;

— Βέβαια όχι, στρατηγέ μου, αλλά...

— Το άλλα περιττεύει. Η διαταγή είναι ρητή. Έχετε την άδεια να φύγετε, αλλά την Ελη σας την αναθέτω σε άλλον...

Με την καρδιά σφιγμένη ο Έρρικος χαιρέτησε κι' έφυγε. Το ίδιο βράδυ μπαρκαρίζε για τη Γαλλία.

Ποτέ το καθήκον δεν τούχε φανή τόσο σκληρό. Πόσες φροντίδες και πόσες θυσίες τούχε στοιχίσει το παιδί αυτό! Άλλά ή εικόνα της Λούσης φανερώθηκε ξαφνικά κι' ο Έρρικος δεν συλλογιζόταν πια παρά πώς να φθάση το γρηγορότερο.

Τό ταξίδι βάσταζε έξη μέρες. Όταν έφθασε, ο Έρρικος δε μπόρεσε να στείλη τηλεγράφημα στο Τούρ, γιατί τό τηλεγραφετό εΐχ' επιταχθή απ' την Κυβέρνηση για τη στρατιωτική υπηρεσία.

Τό Ιστιοφόρο που έφερε τον Έρρικο άραξε στο Πόρ-Βάντρ, όπου δεν υπήρχε άκόμη σιδηρόδρομος. Η άτιομηχανή βρήκε μεγάλες δυσκολίες να εισαχθή στη Γαλλία, ένθ στην Άγγλία λειτουργούσαν τραίνα απ' το 1830.

Ο ίδιος ο Θιέρσο, όπουργός των Δημοσίων Έργων τότε, είχε δηλώσει ότι ο σιδηρόδρομος δεν θα κατόρθωνε ποτέ να άκημδενίση μεγάλες αποστάσεις. Φρονοούσε ότι ήταν ίκανός μόνο να συνδέη το Παρίσι με τό περίχωρα.

Γιαυτό τότε λειτουργούσαν μόνο μικρές γραμμές που στην Ίδρυσή τους είχε έποπτεύσει ο μηχανικός Σεγκάν. Μόλις στα 1842 άρχισε ή κατασκευή μεγάλων σιδηροδρομικών εδικτύων που σήμερα περνούν απ' άκρη σ' άκρη της Γαλλίας.

Στη γραμμή Μασσαλίας-Παρισιού, τό τραίνα τότε έπερναν μόνο σαράντα χιλιόμετρα την ώρα κι' ο Έρρικος έκανε σε τριάντα ώρες ταξίδι, που σήμερα γίνεται σ' έξη ώρες μόνο. Έστερα πήρε τό τραίνο της Ορλεάνης κι' έφθασε στο Τούρ έννια ημέρες μετά την επιβίβασή του απ' την Άφρική.

Είχε νυχτώσει. Ήταν κατάκοπος, κατασκοτισμένος, μα δεν ένοιωθε την κόυραση. Ένα μόνο είχε στο νού του: Ήταν καιρός άκόμη;

Με δυνατό καρδιοχτύπι, έφθασε στους στρατώνες του ίππικού, δήλωσε την ταυτότητά του στο λοχία άρχιφύ-

λακα και ζήτησε να ιδη τον άνθυπασπιστή της υπηρεσίας.

Έκείνος παρουσιάστηκε άμέσως.

— Ο δεκανέας Μπερτινύ, είπε ο ταγματάρχης, εν' άκόμα φυλακή; Η φωνή του έτρεψε.

— Η άγωνία του μεγάλωσε γιατί ο άνθυπασπιστής δεν του άπάντησε άμέσως.

Άραγε ή δίκη είχε γίνει; Πολύ πιθανό. Γιατι σε καιρό πολέμου, τα στρατιωτικά δικαστήρια συνεδριάζουν μ' έξαιρετική ταχύτητα.

Έκαμε πάλι την έρώτηση και, άρπάζοντας απ' τά χέρια του φρουρού τό φανάρι, τόστρεψε προς τον άνθυπασπιστή, που στεκόταν άκίνητος και φαινόταν κι' αυτός κατασυγκινημένος.

Ξαφνικά έθαλε μιá φωνή: — Δελισύ!... Σούσαι;

Ο Έρρικος, δεν ήξερε τίποτε σχετικό με τό έγκλημα του Πέτρου. Ήξερε μόνο ότι ο δεκανέας είχε κτυπήσει έναν ανώτερο του. Μα εϋθύς μόλις έμαθε αυτή την ειδηση, δεν τούμεινε καμμιá άμφιβολία ότι ο ανώτερος αυτός άξιωματικός ήταν ο Δελισύ, ο μικροπρεπής αυτός άξιωματικός που τόσες άλλες φορές είχε φέρει τον Πέτρο σε δύσκολη θέση. Η στάση του Δελισύ έπιβεβαίωσε την πεποίθησή του.

— Πούναι ο Μπερτινύ; ρώτησε ο ταγματάρχης ξερά-ξερά.

— Στη φυλακή, ταγματάρχα μου.

— Και τό στρατοδικείο;

— Αύριο!

— Αύριο;

Ο Έρρικος πήρε άναπνοή. Ήταν άκόμη καιρός.

— Μπορείς να περηφανεύεσαι για τό κατόρθωμα σου, Δελισύ! τούπε πικρά ύστερ' από μιá στιγμή σιωπής.

Ο άνθυπασπιστής, με χαμηλωμένα τά μάτια, κάτι θέλησε να πη.

— Άκουσε με, άνθυπασπιστά, είπε ο Έρρικος με φωνή που μαστίλωνε.

Έκαμες μιάν άτιμία. Ναι, γιατί άτιμία είναι τό να σπρώχνης στο έγκλημα ένα παιδί, που ξέρεις τον ευερέθιστο χαρακτήρα του. Άτίμασες τό γαλόκι που φορείς, έκαμες κατάχρηση του βαθμού σου, είσαι ένας άνανδρος.

— Ταγματάρχα μου, ταγματάρχα μου, ψιθύρισε ο Δελισύ.

— Ναι, ξανάρχισε ο Καρδινιάκ, ο βαθμοφόρος που βασανίζει τό στρατιώτη και του κάνει μισητή την υπηρεσία, είναι πρώτα-πρώτα ένας άνανδρος και ύστερα είναι κακός πατριώτης γιατί άφαιρεί απ' την κοινωνία και τό στρατεύμα έναν τίμιο στρατιώτη και τον κάνει έγκληματία... Εϋτυχώς οι άθλιοι όπως εϋδ είναι λιγοί στο στρατό. Μά, έννοια σου, τό κακό που έκαμες, μιá μέρα θα γυρίσει στο κεφάλι σου... Τώρα δώγησέ με στη φυλακή.

Στο μεταξύ ο δεκανέας φρουρός είχε φύγει, άφου παράδωσε τά κλειδιά της φυλακής στον άνθυπασπιστή. Ο Δελισύ άκολούθησε τον ταγματάρχη τρεκλίζοντας σε μεθυσμένος.

Όταν βρέθηκαν στη στενή αϋλή της φυλακής:

— Ταγματάρχα μου, είπε ο Δελισύ με φωνή πνιγμένη. Σας ίκατεύω, άκούστε με... δε θ' άρνηθώ αυτό πόκαμα... Δεν κλείνω μάτι από τότε... Να ξέροστε πώς μετάνιωσα!...

— Πολύ άργά τώρα πιά!

— Και πώς θάθελα να διορθώσω τό κακό πόκαμα...

Ο Έρρικος κοίταξε τον άνθυπασπιστή. Η λυπημένη μορφή του μαρτυρούσε την ειλικρίνειά του.

— Θέλεις να εξαγοράσης τό σφάλμα σου;

— Ναι, ταγματάρχα μου.

— Έστω κι' αν θυσιάσης τά γαλόκια σου;

— Έστω!

— Σε πιστεύω... Ίσως είναι άκόμη καιρός. Το πρωί, με τό έγερτήριο, έλα να με βρης στα γραφεία της 3ης Ελης. Θα σου υποδείξω τον τρόπο... Τώρα δός μου τό κλειδί: θέλω να μείνω μόνος μ' αυτό τό δυστυχισμένο παιδί.

Ο άνθυπασπιστής έφυγε κι' ο Καρδινιάκ τράβηξε τό βαρύ σύρτη του κελλιού της φυλακής και διεύθυνε τό φως του φαναριού μέσα, μένοντας αυτός στο σκοτάδι. Ο Πέτρος άγρυπνούσε. Καθισμένος στο κρεβάτι έκστρατείας, με τη στολή που φορούσαν οι τιμωρημένοι, κρατούσε τό κεφάλι μέσ' στα χέρια και δεν σάλεψε μόλις άνοιξε ή πόρτα.

Με βαθειά συγκίνηση, ο Έρρικος τον κοίταξε μιá στιγμή. Έστερα τον κάλεσε με την πιο γλυκειά φωνή του: — Πετρόκι, έγώ είμαι!

Με τη φωνή αυτή, που πρόσφερε τό παιδικό του όνομα και θυμίζει τις παλιές καλές ημέρες, ο όπιδικός πετάχτηκε άπάνω σε να τον ήλέκτρισαν. Πήγε να φωνάξη, μα ένας λυγμός τούπνιξε τη φωνή και έπεσε γονατιστός μπροστά στον Καρδινιάκ:

— Σήκω άπάνω, παιδί μου, είπε ο Έρρικος. Δεν ήρθα από τόσο μακριά για να σε μαλώσω, αλλά για να σε σώσω, αν είναι άκόμη δυνατό.

— Α, ταγματάρχα μου, σεις είστε! είπε τέλος ο νεαρός δεκανέας. Τι χαρά! Είχα χάσει πια κάθ' έλπίδα.

Σας βεβαίωνα, παιδιά μου, ότι τη στιγμή εκείνη που άκουσε τον όπιδικό να λέη τη λέξη «χαρά», μέσα στο κορόμφωμα της δυστυχίας, ο Έρρικος ένοιωσε μιá απ' τις μεγαλύτερες συγκινησεις της ζωής του. Γιατι τίποτα δεν άζει τόσο για μιá ευγενική καρδιά, όσο τό να νιώθη ότι παρηγο-

ρει μιá ύπαρξη μέσα στη δυστυχία της. — Έξέρι τίποτε ή Λούση; ρώτησε ο Καρδινιάκ, γιατί αυτή ή σκέψη του ήρθε πρώτα-πρώτα.

(Ακολουθεί)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

«ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΣ ΛΕΥΚΟΝ ΜΕΙΖΟΝ» (1)

της μικρούλας Σοφίας Βερσή με δλη μου την αγάπη.

Όταν την είδα για πρώτη φορά, μου φάνηκε σαν ένα κατάσκοπο γουναρικό, σαν ένα «μανσόν» για παιδιάτικα χέρια: ένα τέτοιο πράμα εν τούτοις δε μπορούσε να κουνιέται νωχελικά μέσα σ' ένα τετράγωνο μικρό καλαθάκι κι' έπρεπε να ιδώ δυο καταγάλανα έκπληκτα μάτια ν' ανοίγωνται προς τό φως, μιá μικρή φουντίτσα από άραιές άσπρες τρίχες να ξεφυτρώνει δεξιά κι' άριστερά από ένα χαριτωμένο μουσούδι, όπως γίνεται στα μεστωμένα στάχια αυτόν τον καιρό και μιá κόκκινη, κατακόκκινη γλώσσα, σε μιá φλόγα κινούμενη, ανάμεσα σε δυο στοιχούς μικροσκοπικών δοντιών, για να φωνάξω χαρούμενος:

— ... άνα! Δεν ήξερα βέβαια τ' όνομά της. Ός τόσο καταλάβαινα πώς έπρεπε να νάναι κάτι πολύ γλυκό και πολύ μελωδικό, κάτι που νάχει μέσα του μερικά εύχητα σύμφωνα, όπως τό λάμδα ή τό ρώ, και να τελειώνει εις... άνα. Θα μπορούσε, έξαφνα, να λεγόταν Φλοριάνα, Λιλιάννα, ή κάτι παρόμοιο.

Την έκοίταξα μέσ' στα μάτια. Καθώς στεκόταν μέσ' στο κορινάκι, γεμάτη από μιá χαριτωμένη αϋθάθεια, μου ήύμισε τό Μωύση: αυτό μου έφερε στο νού την Ίερά Ίστορία, τις άρες του σχολείου, τους Πατριάρχες και τους Προφήτες. — Ύστερα την Άίγυπτο, τους φοινίκες και την έρημο με την φλεγόμενη άμμο. Έσκέφτηκα πώς ή άσπρη γατίτσα δεν όποπτεύεται τίποτε από όλα αυτά: την ξανακοίταξα με περιέργεια λυπηθήκα και δεν ήξερα μιá περιεργή γλώσσα, μιá γλώσσα με πολλά «νιάου» και «νιάρ», μιá γλώσσα, τέλος πάντων, γατίτσια, για να της διηγηθώ μερικά ενδιαφέροντα πράγματα. Μου φάνηκε άνυπόφορο να είναι τόσο πολύ «νιάου» τό λιγότερο θα μπορούσε να ήταν δυνατή στη Γεωγραφία: να ήξερε, ότι έξω από τ' ανοιχτό παράθυρο, που έβλεπε άπέναντί της, όπάρχει ο γαλάζιος ούρανος και κάτω απ' αυτόν ένα σωρό σκοτεινόχρωμες στέγες: πώς κάτω από τό παράθυρο μπορεί να ιδη κανείς μιάν ευρύχωρη, πλακοστρωμένη

ταράτσα, που άφινει άνοιχτή τη θέα σε μιá σέρρα με σπασμένα τζάμια και μερικές γλάστρες άναποδογυρισμένες και άδειανές κι' εν αυτό ήταν πολύ δύσκολο για τό μικρό της μυαλό, δε φανταζόμουν πώς της ήταν άδύνατο να έχη μιάν ιδέα για τό διάδρομο που άπλώνεται έξω από την πόρτα της κάμαρης ή για τις άλλες κάμαρες που όπάρχουν δίπλα σ' αυτή. Κι' εν τούτοις ή... άνα εξακολουθούσε να με κοιτάζει με τό ίδιο ύφος, σε μιá μικρή απολιθωμένη Σφιγγα, σαν ένα αίνιγμα ζωντανό, σε μιá «πνευματική άσκηση», που θα έπρεπε γρήγορα να λυθεί. Μου ήρθε να την πιάσω από τη λευκή κορδέλλιτσα του λαιμού της και να την τινάξω ψηλά, να την κάνω να νιαουρίσει, να την κάνω να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια άπελπισμένη. Αυτό μου φαίνεται πώς τό καταλάβε: γιατί σηκώθηκε δρόρθη, άνοιξε τό στόμα της μισή σπιθαμή, άνασήκωσε την ουρά της, έδωσε τό σχήμα μιás γαλλικής περσιπωμένης ή ενός τόξου στο εύκλιητο ελάστικο του κορμιού της κι' ήρθε κοντά μου γεμάτη ευγένεια και καλοσύνη. Αυτό με καθησύχασε κάπως. Έστερ' από μερικές στιγμές βρισκόταν καθισμένη στα γόνατά μου κι' έγώ τη χάζιζα σαν ένα παιδί, σαν ένα μικρό, άγαπημένο παιδί, που έρχεται να ζητήσει την άγκαλιά μιás στοργικής, χαρούμενης μητέρας. Στο κάτω-κάτω της γραφής πρέπει να σημειώσω εδώ, πώς ήταν Άπριλης, όταν συνέβαιναν όλα αυτά και πώς ή γατίτσα έπρεπε να λεγεται Φλοριάνα, Λιλιάννα ή κάτι τέτοιο.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΞΟΡΟΡΤΑ

Στη χαραχτήν αϋλόπορτα που, απ' τον καιρό, ξαράνει, κεντά ή μαθήτρια ταπεινή σ' ένα λιλά φεστούκι.

Πλά της μετάξια ένα σωρό σ' ένα πλεχτό πανέρι, κι' ή δαχτυλήθρα σ' άξιο της λαμποκοπά τό χέρι.

Η άσπρη της γάτα την ουρά στα πόδια κουλουσιάζει κι' άνίκαυ κάθεται, σπητή, στον ήλιο, και νυστάζει.

Στο μάκρος πέρα στα βουνά τ' άπόκοσμα, τά έένα, έόρπον κουργέλια καταχνιές και νέφια ξεφτισμένα...

Σμιά στην κόρη, σε σκοπή που δεν παραμερίζει, τό χαροπό το σύννεφο της μυγαλιάς άσπρίζει.

Και καρτερεί, και καρτερεί πουλί να φτερουγίση και στο φεστούκι κεντητά λουλουδιά να χιονίση.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

1) Σημ.—Ο τίτλος είναι παρμένος από τό γνωστό τραγούδι του Th. Gautier «Symphonie en blanc majeur».

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ... ΑΡΧΑΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΔΗ μας φίλη Ρίτα Μπούμη, που καθώς ξέρετε δ-λοι, μένει στη Συρακούσα, — κι είναι πολύ γνωστή στο διαπλαστικά κ. σ. μ. ο, —

μας έγραψε και πάλι τις έντυπώ-σεις της από τις ελληνικές παρα-στάσεις που δόθηκαν και φέτος στο εκεί αρχαίο θέατρο: τους «Έπτα επί Θήβαις» του Αισχύλου και την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή, — γιατί η μία τραγωδία είναι, οα να πούμε, συνέχεια της άλλης, — κατά μετάφραση πάντα στο Ιταλικό από τον έξοχο ελληνιστή και ποιητή της Ιταλίας Έκτορα Ρομανόλη, με σκηηνική μουσική ελληνικού χρώματος, καμωμένη επίτηδες από τον Σικελό συνθέτη Μουλέ, και με μεγάλους Ιταλούς ήθοποιους σαν την Τσέλλι και τον Τουμιάτι.

Καθώς σάς έγραφα και προπέρι, — στο φύλλο της 14 Μαΐου 1922, έπου μπορείτε να ρίξετε μιὰ ματιά, — στην Ιταλική Συρακούσα, τη μικρή μὰ ιστο-ρική αυτή πόλη της Σικελίας, που δεν είναι παρά «αί «Συρακούσαι» των αρχαίων, — ή περίφημη άποικία των Κορινθίων, ή δοξασμένη πατρίδα του Θεόκριτου, του Μόσχου και του Αρχιμήδη, — σώζεται εν από τα μεγαλύτε-ρα και τα όραιότερα αρχαία ελληνι-κά θέατρα. Οί σημερινά της κάτοι-κοι, που δεν ξεχνούν την ελληνική τους καταγωγή, σκέφθηκαν να τὸ χρη-σιμοποιήσουν. Και κάθε τόσο, από τὸ 1914 που έγινε ή πρώτη αρχή, δι-νουν στο άμφιθέατρο εκείνο παραστά-σεις αρχαίων ελληνικών τραγωδιών, προσκαλώντας την Ιταλία και τὸν άλλον πολιτισμένο κόσμο σε μιὰ «λα-τρεία της Τέχνης και της Όμορφιάς».

Έτσι, με μεγάλη πάντα επιτυχία και με μεγάλη συρροή Ιταλών και ξένων, παίχτηκαν ως τώρα στο αρχαίο θέατρο της Συρακούσας: ὁ «Αγα-μέμνωνας» του Αισχύλου (1914), αί «Χοηφόροι» του ίδιου (1921), ὁ «Οιδί-πους Τύραννος» του Σοφοκλή, αί «Βάχαι» του Εὐριπίδη (1922), και φέτος οί δυὸ τραγωδίες που είπαμε παραπάνω. Αντιγράφω εδώ μερικά άποσπάσματα από τὸ ένθουσιαστικό γράμμα της Ρίτας Μπούμη, της μόνης ίσως Έλληνίδας, που εὐτόχως να

παρευρεθῆ στις ελληνικές αυτές, σε ξένη χώρα, Ιεροτελεστίες, με μιὰ τόσο εὐλογία συγκίνηση κι' ένθικη περιφά-νεια:

«Στὸ Συρακουσιανὸ Ἄμφιθέατρο, — λείει, — γιὰ τέταρτη φορά χτές, δονήθη-καν οί ψηλότερες νότες της ανθρώπινης συγκίνησης με τὴν άθάνατη τέχνη του Σοφοκλή μας και του Αισχύλου μας. Ἄξέχαστο θέαμα!... Πόσο μεγάλη, καλλιτεχνική, εκπολιτιστική, ανθρωπι-στική ή σημασία του!... Στὸ άπέραντο θέατρο, μπροστά στην τεχνητὴ εφτά-πυλὴ Θήβα, μπροστά στην τραγωδία της άδελφικής στοργῆς και της ήρωϊ-κής αυτοθυσίας της Ἄντιγόνης, ξανα-θήκαμε οίσοι τὸ εὐχόμενός μας. Αίστανθή-καμε τις σεπτές σκιές των αρχαίων τραγικών οα να πρνοούν άνάμεσα από εκείνα τὰ έρεπία. Έξνοι, άπ' τις πὸ μακρινές χώρες, σοφοί, καλλιτέχνες και τεχνολάτρες, προσκυνητές οίσοι, εὐτυχήσαμε να ίδούμε τὴν Τέχνη ολο-ζώντανη μέσα σ' ένα από τὰ πρώτα της λίκνα...»

«Οί σάλληγγες προστάζουν σιωπή. Μόνο τὰ πουλιὰ κλαϊδούν... Ἀρχίζει ή μουσική... Μιὰ γλυκειά, ελληνική μουσική, που είναι οτι χρειαζόταν γιὰ τὴν ελληνική αυτή πανήγυρη... Ἐπειτα αρχίζει ή παράσταση στη σκηνή εκείνη όπου φαίνεται ή Θήβα, με τάνάκτορα και τγάλαματα των θεών... Ὁ θηβαϊκὸς λαός, με τὰ γραφικά του, πολύχρωμα ένδύματα, προσεύχεται. Χορεύτριες ξακουσμένες εκτελούν μαγικούς ελληνικούς χορούς. Στρατιώτες, αρχαίοι οπλίτες, φρουρούν τις πύλες...»

«Η σκηνή γίνεται όραιότερη με τὸ φτάσιμο του Βασιλιά, που έρχεται νάναγγελλῆ τὰ κατά τὸν πόλεμο στους άπογόνους του Κάδμου. Τὰ κλάματα των γυναικῶν, ὁ θάνατος του Έτεοκλή και του Πολυνείκη, ή άγωνία, ή σπα-ρακτική άπελπισία της Ἄντιγόνης, συναρπάζουν τὸ κοινό, που χειροκροτεῖ μ' ένθουσιασμό τους ήθοποιούς κι' έπευφημεῖ τὴν αρχαία Ἑλλάδα...»

«Οί «Έπτα επί Θήβαις», όπως ξέ-ρουν οίσοι, τελειώνουν με τὴ διαταγή του Κρέοντα να μείνῃ άταφο τὸ σῶμα του Πολυνείκη. Κι' αρχίζει ή «Αντι-γόνη», μιὰ από τις δυνατότερες τρα-γωδίες του Σοφοκλή, που τὴν κάνει τόσο εύκολόνητη, τόσο λαϊκή, ὁ ζων-τανὸς Ιταλικὸς στίχος του Ρομανόλη. Τι όραία μετάφραση! Νομίζει κανείς πως δεν είναι καμωμένη από μιὰ κλασσική γλώσσα... Ἄλλὰ ή «Αντι-γόνη» είναι τόσο γνωστή, που δεν χρειαζεται να πῶ γι' αυτή περισσό-τερα. Θα μιλήσω μόνο γιὰ τὴν πρωτα-γωνίστρια, τὴ δεσποινίδα Τσέλλι.

«Η μεγάλη αυτή Ιταλίδα τραγωδός έπαίξε με μιὰ άγάπη και με μιὰ επι-

τυχία εξαιρετική. Ἐκαμε μυριάδες θεατῆς να δακρῦσουν. Ἦταν ή Ἄντι-γόνη ή ίδια. Από τὴ στιγμή εκείνη έγινε Ἑλληνίδα και μὸς φαίνεται πως κανέν' άλλο όνομα δεν της ται-ριάζει: Ἄντιγόνη! Φεύγοντας άπ' τὴ Συρακούσα, πήρε μαζί της οίλη μας τὴν άγάπη, ὄλο μας τὸ θαυμασμό, κι' από μένα, που ίσως ήμουν ή μόνη εκεί Ἑλληνίδα, έχει και τὴν πὸ θερμὴ εὐγνωμοσύνη...»

«Κι' ὁ Τουμιάτι, ὡς Κρέοντα, ὀπέ-ροχος. Είναι ὁ ίδιος που τὸ 1914 εῆθριάμεινε στὸν Ἄγαμέμνονα...»

Αὐτὰ λοιπόν — κι' άλλα, που δεν έχω τόπο να τάντιγράψω, — γράφει ή καλή μας φίλη. Τι καλά που θὰ ήταν αν, αντί να σκεπτόμαστε να στείλουμε τὸν Ἑρμὴ του Πραξιτέλους στην Ἄμερική, κοιτάζαμε να διοργανώσουμε κι' εῆδῶ, σ' εν' από τάρχατα μας άμφιθέατρα, — στο Διονυσιακό, στο Ἡρώδη ή στο Στάδιο, — τέτοιες παραστάσεις αρχαίων δραμάτων, και κάναμε να έρχεται ὁ κόσμος να τις βλέπῃ, όπως πηγαινει τώρα στη Συρακούσα. Και θὰ μπορού-σαμε. Γιατι εκτός από τὰ ένδοξα έρεί-πια, στην ένδοξη αυτή πόλη, και κα-λούς ήθοποιούς έχουμε και καλούς με-ταφραστές αρχαίων τραγωδιών. Ὁ Ρο-μανόλης τις μεταφράζει στη γλώσσα του. Ἄλλὰ τι όραία που έχουν μετα-φράσει στη δική μας, και τὴν «Αντι-γόνη» κι' άλλες πολλές τραγωδίες, ὁ Χρηστομάνος, ὁ Μάνος, ὁ Γρουπάρης, ὁ Ζερβός, ὁ Τσοκόπουλος κι' άλλοι.

Ἐχουμε ολόκληρο δραματολόγιο από τέτοιες μεταφράσεις. Και προχτές ακόμα, μιὰ άλλη φίλη μας, από τὴν Κύπρο, μὸς έστειλε άλλες δυὸ, που δεν τις ήξερα: τὸν «Οιδίποδα Τύραννο» του Σοφοκλή και τὴν «Ιφιγένεια εν Ταύροις» του Εὐριπίδη, μεταφρασμένες από τὸν καθηγητὴ κ. Νίκο Δ. Ἄντω-νιάδη σε άρμονικούς στίχους και σε όραία δημοτική γλώσσα. Ἐθαύμασα προπάντων τὰ χορικά της «Ιφιγέ-νειας». Ὁ μεταφραστής, με άληθινή δημιουργική πνοή, κατάφερε να τάπο-δώσει μ' ὄλη τους τὴν ποιήση, — πολὸ δύσκολο πράγμα!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Η δ. Ρίτα Μπούμη μὰς έστειλε και διάφορες φωτογραφίες από τις παραστάσεις. Ἀπέναντι δημο-σιεύουμε μιὰ, που δίνει μιὰ ιδέα οίλης της σκηνῆς και της σκηνογραφίας. Είναι τὴ στιγμή που φέρνουν νεκρούς τὸν Έτεοκλή και τὸν Πολυνείκη. — Φ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Στάσου! φώναξε ὁ Γιάννης' θέλω νάρθω κι' εγὼ με τὴν Ἀνθούλα. — Σὺ πιάσε ψάρια, του ἀποκρίθηκε ὁ Πάτροκλος, να τὰ φάμε στὸ γυρισμό. — Σὰς παρακαλῶ, κύριε Πάτροκλε, μὴν πάμε χωρὶς τὸ Γιάννη! εἶπε κι' ή Ἀνθούλα.

Ἄλλὰ του κάκου θερμοπαρακάλεσε. Ὁ Πάτροκλος έπιασε τὰ κουτιά κι' άρ-χισε να λάμνη πρὸς τὸ νησι που ήταν στὴ μέση του ποταμοῦ.

Ὁ Γιάννης εἶχε μείνει μόνος στην δχθη. Κρατούσε στα χέρια τὴν καλα-μωτὴ του και δεν εἶχε πια ὄρεξη να φαρέψῃ. Ἀνησυχούσε να βλέπῃ τὴ βα-θειά εκείνη εκταση του νεροῦ και τὴ μικρὴ του φίλη στὴ βάρκα με τὸ κακὸ εκείνο παιδί, που δεν του γεννοῦσε καμμιὰ εμπιστοσύνη.

Ἄκίνητος, σιωπηλός, κοιτάζε μπρο-στά του. Ὅλη του ή προσοχή ήταν τώρα στὸ ποτάμι. Ἄκουγ' ενὰ δυνατὸ κρότο, σαν κρότο νεροῦ που πέφτει με ὄρμη. Εκεί κοντὰ ήταν ένας μικρὸς λό-φος. Ὁ Γιάννης ὄρμησε στην κορφὴ του κι' άξαφνα έβγαλε μιὰ κραυγή, μιὰ μόνη, μὰ σπαρακτική... Τι να εἶδε άραγε;

Τὴ βάρκα! Ὁ Πάτροκλος εἶχε χά-σει τὸ ένα κουπί και δεν μπορούσε να τὴ διευθύνῃ. Τὰ δυὸ παιδιά κατέβαιναν έτσι τὸ ρεῦμα του ποταμοῦ πρὸς τὸ μέρος όπου έπεφτε τὸ νερὸ άφρισμένο, σχηματίζοντας καταρράκτη!

Τι να κάμῃ; Του φαίνόταν πως θὰ τρελαθῆ!..

Τὸ νησι που, καθώς είπαμε, βρισκό-ταν στὴ μέση του ποταμοῦ, δεν άπείχε πολὸ οὔτε από τὸν καταρράκτη, μὰ οὔτε από τὸ μέρος της δχθης όπου ήταν ὁ Γιάννης. Ἦξερε να κολυμπᾷ. ὄχι πολὸ, ἀλλὰ τί τὸν έμελε! Δεν ήθελε άλλο παρὰ να φτάση στην ὄρα γιὰ να σώση τὴν Ἀνθούλα...

Γρήγορα-γρήγορα πέταξε τὸ σακάκι του και τὰ παπούτσια του, πήρε τὴν κα-λαμωτὴ στὸ στόμα του, — γιατί αὐτὴ ίσως θάταν ή σωτηρία της Ἀνθούλας, — έπεσε στὸ ποτάμι και κολύμπησε ὡς τὸ νησί.

Ἐπειτα άρχισε να τρέχῃ πρὸς τὴν άλλη πλευρὰ του νησιοῦ, που ήταν πρὸς τὸ μέρος του καταρράκτη. Ἡ βαρκούλα δεν φαίνόταν ακόμα, ἀλλ' ἄμα προχώ-ρησε περισσότερο, ὁ Γιάννης τὴν εἶδε: Ὁ Πάτροκλος, με τὸ ένα κουπί, προ-σπαθούσε να τὴ στρέψῃ δεξιὰ, πρὸς τὸ νησί, γιὰ να βγῆ άπ' τὸ ρεῦμα που γινόταν ὄλοένα ὄρμητικότερο. Ἡ Ἀν-θούλα, γονατιστὴ μὲς στὴ βάρκα, φαι-νόταν οα να παρακαλούσε τὸ Θεό... Ὡς τόσο ὁ Γιάννης έφτασε στην άκρη

εἰκίνη του νησιοῦ, άπ' όπου θὰ παρ-νοῦσε ή βάρκα γιὰ να γκρεμιστῆ στὸν άφρισμένο καταρράκτη.

— Φέρ' τη κατά δῶ! φώναξε στὸν Πάτροκλο.

Και χαπλωμένος χάρω, άπλωσε ὄσο μακρύτερα μπορούσε τὴν καλαμωτὴ.

— Ἄς τὸ κουπί και πιάσε τὴν κα-λαμωτὴ! φώναξε πάλι.

Ὁ Πάτροκλος άκουσε. Ἄλλὰ τὴ στιγμή που ετοιμαζόταν ναρπάξῃ τὴν καλαμωτὴ, γλῦστρησε κι' έπεσε μὲς στὴ βάρκα.

Ἡ Ἀνθούλα, καθώς εἶδε τὸ Γιάννη, πήρε θάρρος και σηκώθηκε. Και άφου έπεσε ὁ Πάτροκλος, άπλωσε τὰ χέρια της κι' έπιασε αὐτὴ τὴν καλαμωτὴ. Ἐτσι ὁ Γιάννης κατόρθωσε να τρα-βήξῃ τὴ βάρκα ὡς τὴν δχθη του νη-σιοῦ κι' από κει πια εύκολα τὴν έφερε ὡς τὴ μικρὴ αποδάθρα του ποταμοῦ. Τότε πήρε τὴν Ἀνθούλα στην ἀγκαλιά του και τὴν έβγαλε από τὴ βάρκα. Με τί λαχάρα τὴν κρατούσε! Πόσο εἶχε φοβηθῆ! Ἄλλὰ κι' ή Ἀνθούλα ήταν πολὸ συγκινημένη. Εἶχε σφίξει με τὰ χέρια της τὸ λαίμω τὸ φίλου της και του έλεγε:

— Ἄχ, Γιάννη!.. Δεν ξέρεις τί εὐ-χαριστημένη που εἶμαι γιατί με γλύ-τωσες εῶς!.. Ὁ Πάτροκλος τράβηξε ὡς έξω τὴ βαρκούλα. Ὁ Γιάννης τότε άφησε κάτω τὴν Ἀνθούλα, τὴν έπιασε από τὸ χέρι κι' έτρεξαν στὸ σπίτι του Ἀλάρτη. Ὁ Πάτροκλος έρχόταν σιγά κατόπι τους. Ὁ γέρο-δασοφύλακας κι' ὁ Φραν-τὴς ρώτησαν μάνησυχία, τί συνέβῃ; ἄμα εἶδαν τὸ Γιάννη μούσκεμα. Αὐτὸς τὸς διηγῆθηκε τότε τὰ συμβάντα. Εἶχε τύχη

ὁ Πάτροκλος που δεν εἶχε φτάσει ακόμα, γιατί ὁ Ἀλάρτης ταράχτηκε τόσο ἄμα έμαθε πως κινδύνεψε να πνιγῆ ή άγα-πημένη του Ἀνθούλα, ὡστε μ' ὄλο τὸ σεβασμὸ που εἶχε στὴν κυρία Δάντη, θὰ στόλιζε ὄπως τὸ αξίζει τὸν προκομ-μένο γιὸ της... Ἐστόσο έδωσε τὸ Γιάννη ένα πανταλόνι κι' ένα πουκά-μισο, ενῶ ή Ἀνθούλα στέγνωσε με τὸ σίδερο τὰ ρούχα του φίλου της.

— Εἶσαι λαμπρὸ παιδί, του εἶπε ὁ γέρος σφίγγοντας τὸ χέρι του και σά-γαπῶ πολὸ, Γιάννη!..

Ὁ Φραντὴς τόσο εἶχε φοβηθῆ, ἄμ' άκουσε από τὸ στόμα της κόρης του τί κίνδυνο εἶχε διατρέξει, ὡστε δεν εῆρι-σκε λόγια κατάλληλα γιὰ να εὐχαρι-στήση τὸ Γιάννη. Τὸν εἰχάιδευε μόνο με συγκίνηση ψιθυρίζοντας:

— Γιάννη μου!.. καλὸ μου παιδί... Κι' έπειτα στέναζε και σκούπιζε τὰ μάτια του.

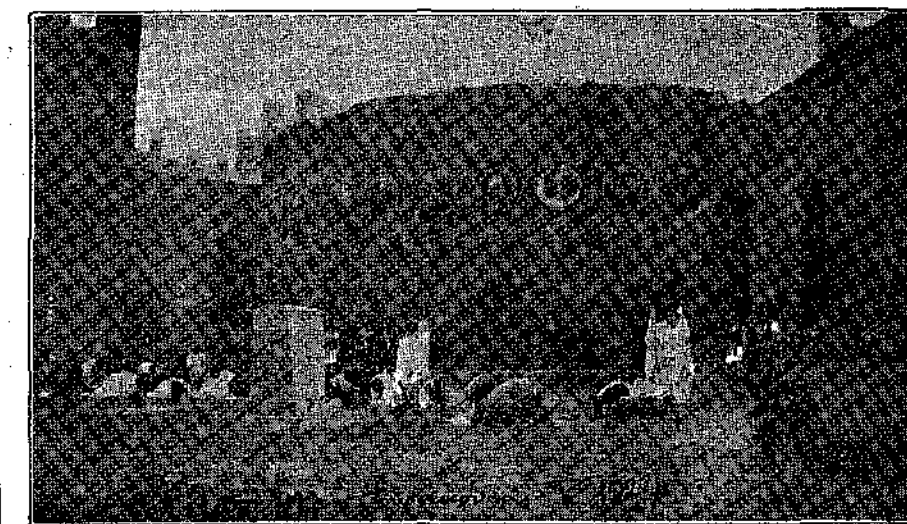
Τέλος γύρισε κι' ὁ Πάτροκλος. Τὰ εἶχε κατεβασμένα, φαίνόταν οα βρεμ-μένος κι' αὐτός, κι' ή σιωπὴ που τὸν ὀποδέχτηκε, δεν τὸν ενθάρρυνε καθόλου.

Ἡ ἡμέρα τελείωσε λιγότερο φαϊδρὴ άπ' ὄσο εἶχε άρχίσει, γιατί κι' ὁ Φραν-τὴς, κι' ὁ Ἀλάρτης, κι' ὁ Γιάννης ήταν παραγμένοι ακόμα από τὸ δυστύχημα που λίγο εἰσιψε να πάθῃ ή Ἀνθούλα.

Τὴ στιγμή του ἀποχαιρετισμοῦ, ὁ Ἀλάρτης τὴ φίλησε με άκόμη μεγα-λύτερη στοργή, συλλογιζόμενος πως παρ' ὄλιγο να τὴ χάση. Ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ Φραντὴς ζήτησαν από τὸν γέρο να τὸς ὀποσχεθῆ πως θὰ ξαναπήγαινε στὸ σπίτι τους. Κι' ὁ Γιάννης ανέ-δασε τὴ φίλη του στόμαξῆ.

(Ακολουθεῖ)

Η ΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ

ΟΙ «ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ», ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Εἶναι ή σκηνή που φέρνουν νεκρούς τὸν Έτεοκλή και τὸν Πολυνείκη. Δεξιὰ ή Ἄντιγόνη πάνω από τὸν Πολυνείκη ἄριστερὰ ή Ἰσμήνη πάνω από τὸν Έτεοκλή.

